

[Tørnæs]

Det er da også i stor udstrækning det, der er kommet til udtryk i det forhandlingsresultat, som nu foreligger.

Vi véd, at der er lande, der kunne have ønsket sig, at EF-Parlamentet fik yderligere beføjelser, fik større reel kompetence. Fra dansk side deler vi ikke dette synspunkt. Vi ønsker ikke ændringer i kompetencefordelingen mellem institutionerne, og resultatet er da også blevet, at EF-Parlamentet ikke har fået større kompetence. Det, man er blevet enige om, er alene en proceduremæssig ændring, således at Parlamentet i fremtiden skal høres to gange i stedet for som nu kun én gang. Samtidig er det vedtaget, at dersom Rådet, Kommissionen og Parlamentet er enige, kan Ministerrådet træffe beslutning med kvalificeret flertal, hvorimod der, hvis Parlamentet ikke er enig med Rådet, alene kan træffes beslutning ved enstemmighed, altså den beslutningsform, vi kender i dag.

Disse ændringer i samrådsproceduren mellem Rådet og Parlamentet er hverken særlig indviklede eller komplicerede, sådan som nogle har ønsket at fremstille det. Det er, som om der hos mange er en trang og en lyst til at gøre alt, hvad der har med EF at gøre, til noget mystisk og uforståeligt, noget, som man skal være bange for. Tværtimod er det, der er foreslået, at betragte som en klar forenkling: Rådet kan, når det er enig med Parlamentet, træffe beslutning med kvalificeret flertal.

Det er derfor for mig uforståeligt, at denne forholdsvis lille procedureændring har kunnet givet anledning til så stærk modstand fra visse politiske partiers side.

Hvad er det i øvrigt for politiske strømninger, der ønsker at sætte sig op imod, at et folkevalgt organ høres, inden den endelige beslutning træffes?

Den kompetencefordeling, som hele tiden har været gældende institutionerne imellem, er altså opretholdt, og det har ingen rod i virkeligheden, når nogen søger at påstå, at parlamentet har fået øgede beføjelser eller større kompetence, der skulle være taget fra Ministerrådet, endsiges fra de nationale parlamenter.

Det, som imidlertid er af enormt stor betydning for Danmark, er de foreslåede vedtagne ændringer i afstemningsreglerne for etablering af det indre marked. Herved skabes virkelig mulighed for, at EF kan komme

til at fremstå og virke som et egentligt hjemmemarked for medlemslandene, et marked, hvori det vil være muligt for dansk industri og hele det danske erhvervsliv at sælge til de øvrige EF-lande i lige konkurrence og uden at skulle kæmpe med de tekniske handelshindringer, som hidtil har vanskeliggjort og i visse tilfælde umuliggjort dansk eksport til andre Fællesskabslande.

Diskriminerende handelshindringer har vi desværre oplevet alt for mange eksempler på i de forløbne år. Handelshindringerne har på ingen måde været begrænset til højteknologisk produktion, som nogle har påstået, men har desværre også omfattet handel med så dagligdags ting som føde, fjernsynsapparater og lignende artikler. Det er derfor indlysende i vores interesse, at beslutningsprocessen i EF indrettes på en sådan måde, at vi får fjernet sådanne diskriminerende handelshindringer.

En komplikation i forbindelse med vores store interesse i den frie handel over landegrænserne er selvfølgelig, at vi fra dansk side af hensyn til både arbejdsmiljøet og det ydre miljø fortsat på en række områder ønsker et langt højere niveau end de øvrige EF-lande.

I den forbindelse er der efter vores opfattelse opnået tilstrækkelige garantier for, at strammere bestemmelser på miljø- og arbejdsmiljøområdet fortsat vil kunne opretholdes, dersom vi fra dansk side ønsker det, et forhandlingsresultat, der i høj grad er grund til at komplimentere den danske forhandlingsdelegation for.

Med hensyn til det politiske samarbejde vedrørende udenrigspolitiske spørgsmål finder vi, at det er en god idé, at det nu traktatfæstes, hvorigennem den form, hvorunder EPS-samarbejdet har fungeret, og som har bevist sin store værdi, lægges fast.

Det er yderst tilfredsstillende, at det samtidig er fastslået, at Danmarks deltagelse i EPS-samarbejdet ikke på nogen måde vil være til hinder for samarbejdet med de øvrige nordiske lande. Det finder vi ikke mindst betydningsfuldt i en situation, hvor det er overordentlig vigtigt, at Danmark med sin nordiske tradition fortsat kan fungere som brobygger, som bindeled, mellem det øvrige Skandinavien og EF-landene.

Det forhandlingsresultat, som foreligger, har endvidere dannet grundlag for øget samarbejde vedrørende forskning og teknologi